

Arrest

nr. 191 826 van 11 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Afghaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit het dorp Safed Sang (district Mohammad Agha, provincie Logar). Uw vader is een etnische Pashtun, uw moeder is Tadzjiekse van origine. U was student in Afghanistan en werkte daarnaast in een steenmijn en af en toe in de landbouw.

Enkele maanden voor uw vertrek zou u met de familie verhuisd zijn naar het dorp Dashtak, eveneens in het district Mohammad Agha, omdat uw vader problemen had gekregen met enkele andere mensen uit jullie dorp, na een ruzie van uw broer. Nadien zou u zelf twee keer door de Taliban gevraagd zijn zich bij hen aan te sluiten, wat u geweigerd zou hebben. Op een nacht, ongeveer tien dagen voor uw vertrek, zouden ze bij u thuis zijn langsgekomen. Ze zouden jullie deur open gebeukt hebben en u meegenomen hebben naar een post in de bergen. U zou daar vijf dagen door hen zijn vastgehouden, waarna u kans

gezien zou hebben te ontsnappen. U zou terug naar huis gekeerd zijn, ondergedoken zijn bij een vriend van uw vader en uw reis naar het buitenland geregeld hebben.

In de zomer van 2015 zou u Afghanistan verlaten hebben. Over land zou u, via Pakistan en Iran, naar Turkije zijn gereisd. Van daaruit zou u verder over land zijn doorgereisd, via Bulgarije, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland, naar België. U zou op 23 oktober 2015 aangekomen zijn in België en vroeg er asiel aan op 26 oktober 2015.

U verklaarde zich minderjarig bij aankomst in België.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest gedood te zullen worden door de taliban. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, en vraagt u daarom in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara en de envelop waarin deze u werd toegestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over uw opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw exacte leeftijd. U gaf tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde immers dat u geboren werd op 31 oktober 1998 (Verklaring DVZ, d.d. 16 maart 2016, p. 4, Vraag 4.). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Sint-Raphaël (KU Leuven), dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 9 november 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, met name 20,6 jaar, met een standaarddeviatie van twee jaar.

Toen u bovendien gevraagd werd op het CGVS wat uw echte geboortedatum dan wel zou zijn, gaf u aan deze vergeten te zijn en kon u deze zelfs niet bij benadering opgeven (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 5 december 2016, p.4). Dat u dan bij de DVZ zich wel nog zou herinneren op 31 oktober 1998 te zijn geboren (zie Verklaring DVZ, p. 4, vraag 4) is bijzonder opmerkelijk en doet vermoeden dat u uw ware leeftijd niet kenbaar wenst te maken.

De taskara die u neerlegde geeft geen sluitend bewijs van uw leeftijd. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Wat er ook van zij, het heeft er alle schijn van weg dat u de Belgische asieldiensten doelbewust tracht te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Deze vaststelling tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat ernstig aan.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u niet alleen geen duidelijkheid kon scheppen over uw leeftijd, maar ook over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op

ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u uiteenlopende verklaringen liet optekenen over de plaatsen waar u voor uw vertrek richting België, alsook onderweg naar België, hebt verbleven.

Zo had u bij de DVZ verklaard dat u ongeveer één jaar, tot aan uw vertrek (uit Afghanistan), in het dorp Dashtak (eveneens in het district Mohammad Agha) verbleven zou hebben. Verder zou u, op uw reis naar België slechts één maand in Iran verbleven hebben (zie DVZ Verklaring, pt.10, pt.31). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u dan weer aan dat jullie slechts vijf tot zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan naar Dashtak verhuisd zouden zijn (zie CGVS, p.11). Verder liet u op het CGVS optekenen dat uw hele reis van Afghanistan naar België drie maanden zou geduurd hebben (zie CGVS, p.20). Op de verklaring die u als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) aflegde, gaf u dan weer tot tweemaal toe aan dat u een jaar in Iran verbleef (zie Verklaring NBMV). Bovendien verklaarde u er (op 26 oktober 2015) dat u Afghanistan 14 maanden geleden zouden verlaten hebben (zie Verklaring NBMV), wat uiteraard helemaal anders is dan aqrah of qaws 1394 (in de Gregoriaanse kalender tussen oktober 2015 en december 2015) wat u op het CGVS vertelde (zie CGVS, p.7). Geconfronteerd door het CGVS met deze uiteenlopende verklaringen, bleef u een afdoende uitleg schuldig. U kwam in eerste instantie niet verder dan het ontkennen van uw eerdere verklaringen. Verder weet u deze verschillen aan uw vermoedelijkheid na de reis en het feit dat de smokkelaar u weed zou hebben gegeven om warm te blijven (zie CGVS, p.25).

Verder konden ook andere van uw verklaringen over uw reisweg vanuit Afghanistan allerm minst overtuigen. Zo verklaarde u via Pakistan te zijn gereisd, maar kon geen enkele plaats waar u daar gepasseerd zou zijn bij naam noemen (zie CGVS, p.20). Voorts liet u ook uiteenlopende verklaringen optekenen over uw smokkelaar en het bedrag dat u betaald zou hebben voor uw reis. Op de DVZ had u immers aangegeven dat uw smokkelaar een Afgaan was en uw vader 5.000 Amerikaanse dollar voor uw reis had betaald (zie DVZ Verklaring, pt.30). Op de verklaring die u als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) aflegde, gaf u dan weer aan dat u de reis zelf zou hebben geregeld en 50.000 afghani (Afghanistan-Iran) en 1.300 Amerikaanse dollar (Iran-België) betaald zou hebben. Op het CGVS verklaarde u dan weer hetzelfde als bij de DVZ. Gevraagd naar een uitleg voor uw uiteenlopende verklaringen, ontkende u alweer uw eerdere verklaringen, en verwees opnieuw naar uw vermoedelijkheid (zie CGVS, p.21). Dat u echter op het CGVS plots de nationaliteit van de smokkelaar niet meer bleek te kennen, bevestigt eens te meer de inconsistentie in uw verklaringen en het gebrek aan afdoende uitleg daarvoor. Ten slotte legde u geen enkel begin van bewijs neer dat uw verblijf de laatste maanden in Afghanistan, uw verblijf in Iran of uw reisweg ook maar enigszins zou kunnen staven.

Ten derde wordt de vaststelling dat u het CGVS liever geen duidelijk zicht wenst te geven op wie u bent en waar u de afgelopen jaren zou hebben verbleven, verder bevestigd door een aantal eigenaardigheden en opvallende tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen ten aanzien van het CGVS én de DVZ. U legde immers ook uiteenlopende verklaringen af over uw opleiding, over uw werk en zelfs de herkomst van uw moeder en uw eigen geboorteplaats en uw mogelijkheid tot het verlaten van uw dorp. Zo had u op de DVZ laten optekenen dat u student was in Afghanistan. U zou twaalf jaar naar school geweest zijn, in de twaalfde klas hebben gezeten maar deze niet hebben afgewerkt (zie DVZ Verklaring, pt.11). U gaf er verder aan dat u daarnaast ook soms op het land van uw familie werkte (zie DVZ Verklaring, pt.12). Tijdens het gehoor op het CGVS liet u dan weer een heel ander verhaal optekenen. U verklaarde er nog wel dat u ongeveer tot uw vertrek uit Afghanistan school liep, maar gaf plots aan dat u op dat moment slechts in de tiende klas zou hebben gezeten (zie CGVS, p.7). Opmerkelijk bovendien in het kader van de eerdere vaststellingen in verband met uw leeftijd en de duur van uw reis, is dat u aangaf op dat moment 17 jaar oud geweest te zijn (zie CGVS, p.7). Verder verklaarde u op het CGVS ook dat u enkele jaren zou gewerkt hebben in een steenmijn. Daarnaast zou u ook af en toe gewerkt hebben in de landbouw, maar helemaal niet voor familie (zie CGVS, p.18). Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen over uw scholing en uw werk, kwam u niet verder dan een loutere ontkennen van uw eerdere beweringen (zie CGVS, p.18).

Voorts bleek u ook helemaal niet consistent in uw verklaringen over de plaats waar uw moeder vandaan komt, alsook over uw eigen geboorteplaats en het al dan niet verlaten van uw dorp. Op de DVZ had u immers laten optekenen dat uw moeder afkomstig is van Kaboel (zie DVZ Verklaring, pt.13A), op het CGVS werd dat plots Ghazni (zie CGVS, p.4). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, kwam u alweer niet verder dan een loutere ontkennen van uw eerdere beweringen (zie CGVS, p.6). Ook over uw eigen geboorteplaats legde u uiteenlopende verklaringen af. Bij uw inschrijving en op de verklaring die u aflegde als niet-begeleide minderjarige vreemdeling liet u immers optekenen geboren te zijn in Dashtak (zie Inschrijving; zie Verklaring NBMV). Op het CGVS gaf u dan weer aan dat u eigenlijk in Safed Sang geboren zou zijn (zie CGVS, p.5). Hiermee geconfronteerd, gaf u aan dit nooit zo te hebben verklaard. U zou steeds gezegd hebben dat u in Safed Sang geboren was maar dat het uw broer was die in Dashtak geboren is (zie CGVS, p.12). Een dergelijke uitleg overtuigt uiteraard allerm minst.

Ten slotte is het ook uiterst opmerkelijk dat u initieel ten overstaan van het CGVS aangaf dat u uw dorp nooit eerder had verlaten (zie CGSV, p.11), een uitspraak die u verder tijdens hetzelfde gehoor dan weer introk. U zou nu wel eens in het district geweest zijn (zie CGVS, p.17) en ook een tweetal keren naar Kaboel, plaats waar uw vader overigens intussen zou werken (zie CGVS, p.15). U werd door het CGVS meermaals de kans geboden klaarheid te scheppen, maar bleef alweer steken in het ontkennen van uw eerdere beweringen en weet de verschillen aan uw vermoeidheid na de reis en het feit dat de smokkelaar u weed zou hebben gegeven om warm te blijven (zie CGVS, p.25, p.27).

Ten vierde komt logischerwijs ook de geloofwaardigheid van de problemen die u zou hebben ondervonden reeds ernstig in het gedrang, gezien maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan tot de zomer van 2015. Bovendien blijkt diezelfde ongeloofwaardigheid eveneens uit volgende vaststellingen.

Zo is het vooreerst uiterst bevreemdend dat uw familie, ondanks het dreigement van de taliban dat ze de hele familie zou vermoorden als er iets zou gebeuren, én het feit dat uw aan hen ontsnapt zou zijn, momenteel gewoon in Safed Sang zou verblijven. U trachtte zich nog te redden door te stellen dat ze zich er ondergedoken houden (zie CGVS, p.25). Ook dit kan echter niet overtuigen, zeker gezien u aangaf dat de taliban het dorp onder controle heeft. Bovendien gaf u nog te kennen dat uw vader heen en weer reist tussen Kabul, alwaar hij momenteel zou werken, en Safed Sang (zie CGVS, pp.15-16).

Verder legde u ook uiteenlopende verklaringen af over de manier waarop u aan de Taliban zou zijn kunnen ontsnappen. Op de vragenlijst van het CGVS die u invulde bij de DVZ had u nog laten optekenen dat de taliban op een dag zouden zijn uitgerukt voor een operatie en u de bewaker wijs zou gemaakt hebben dat u water moest gaan halen en zo kon ontsnappen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer meermaals dat de talibs u gevraagd zouden hebben om water voor hen te halen en u zo zou zijn kunnen ontkomen (zie CGVS, p.22, p.23, p.24). Hiermee geconfronteerd, trachtte u zich nog te redden door te zeggen dat ze mogelijk wel op operatie waren, en hun kok u wel eens vroeg om water te halen, wat u dan gebruikt zou hebben om de bewaker om de tuin te leiden (zie CGVS, p.25).

Voorts was u evenmin overtuigend in uw tijdsaanduiding van dit toch wel memorabel moment. Op de vragenlijst van het CGVS had u immers verklaard dat u ongeveer 10 dagen voor uw vertrek ontvoerd werd (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), een vertrek dat u overigens niet duidelijker kon plaatsen dan "ongeveer drie maanden geleden" (zie DVZ Verklaring, pt.31) en waaraan zoals gezegd maar weinig geloof gehecht kan worden. U gaf er ook aan dat u ongeveer 5 dagen werd vastgehouden door de Taliban, en -opmerkelijk genoeg- dat u nadien nog eens 10 dagen bij een vriend van uw vader verbleef (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u dan weer aan dat u na deze 10 dagen nog bij een andere vriend zou hebben verbleven, voor uw vertrek uit Afghanistan (zie CGVS, p.23).

Verder is het bijzonder opmerkelijk te noemen dat u in een u onbekende plaats na twee uur wandelen door de woestijn per toeval op een weg stuit en er een bestuurder van een wagen vindt die bereid is u naar huis te brengen. Bovendien had u op de vragenlijst van het CGVS nog gewoon laten optekenen dat u zelf naar huis gekeerd zou zijn en vermeldde er niets van deze toevallige passant (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). U wist overigens ook helemaal niet, zelfs niet bij benadering, aan te geven waar u werd vastgehouden. Gewezen op het feit dat u er uiteindelijk toch was ontsnapt en er van daar wel in geslaagd was terug te keren, gaf u als uitleg dat het een afgelegen plaats in de woestijn was en u onderweg geslapen zou hebben (zie CGVS, p.24), wat allerminst overtuigt.

Dat u **ten slotte** verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun

reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul, Panshir en Samangan geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw leeftijd, uw opleidingsniveau, uw werkervaring, uw verblijfplaatsen en uw familiale achtergrond. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, uw werkelijk opleidingsniveau, uw werkelijke verblijfplaatsen en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Bovendien kan hier volledigheidshalve aan toegevoegd worden dat het CGVS op basis van bovenstaande een vermoeden heeft dat u wel degelijk een nauwere band heeft met de stad Kaboel dan u wil laten uitschijnen. Immers, uw vader blijkt te werken (en deels te wonen) in de stad en uw moeder zou in eerste instantie afkomstig geweest zijn van Kaboel, een bewering die u later dan weer introk. Daarnaast bleek u zelf in het verleden ook in Kaboel te zijn geweest, iets wat u in eerste instantie ook achterhield. Daarenboven bent u een gezonde jonge man, die behalve het Dari ook het Pasthtou machtig is en kan er op basis van bovenstaande van worden uitgegaan dat u bewust geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke opleidingsniveau, werkervaring, familiaal netwerk en eerdere verblijfplaatsen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor

vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

Het overige neergelegde stuk vermag niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. De envelop die u neerlegde, bevestigt enkel dat uw vader toegang heeft tot de stad Kaboel en kan zonder meer aanvaard worden.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van *"het materiële motiveringsbeginsel"*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker meent dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat. Hij stelt dat zijn problemen wel degelijk ernstig zijn. Hij wijst erop dat de taliban niet aarzelen om geweld te gebruiken waardoor hij steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan en er zich aan zijn lot overgelaten voelt. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) geen of minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse, alsook met verzoekers persoonlijkheid. De reden waarom zijn verklaringen over zijn leeftijd niet altijd eensluidend waren, heeft volgens verzoeker uitsluitend te maken met het feit dat het begrip "leeftijd" voor hem, net als voor de meeste Afghanen, niet belangrijk is. Na het medisch onderzoek aanvaardde hij de leeftijdsgegevens die werden aangereikt door het ziekenhuis en paste hij spontaan zijn verklaringen aan deze leeftijd aan, aldus verzoeker.

Verder meent verzoeker dat hij wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden op zijn levensomstandigheden in Afghanistan de voorbije jaren, over zijn geboorteplaats, de regio waar hij is opgegroeid en naar school is gegaan, hoe hij zijn tijd doorbracht *et cetera*. Hij wijst erop dat hij op diverse persoonsgerichte vragen (over zijn dorp, district, leefomstandigheden *et cetera*) wel degelijk een correct antwoord wist te geven, die volgens hem in de bestreden beslissing worden doodgezwegen. Hij meent dat het CGVS selectief tewerk gaat, enkel in het nadeel van verzoeker. Hij meent tevens dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn relatief lage scholingsgraad en zijn relatief jonge leeftijd.

Vervolgens meent verzoeker dat de door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen van zijn verklaringen en op zich niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. *"De toelichting die verzoeker aan de dossierbehandelaar gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de dossierbehandelaar zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk en niet a priori ongeloofwaardig."* Opnieuw meent verzoeker dat het CGVS selectief tewerk is gegaan en enkel in het nadeel van verzoeker. *"De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn opeenvolgende gehoren, bij de DVZ dd. 16 maart 2016 enerzijds en op het CGVS dd. 5 december 2016 anderzijds, en die wél onderling corresponderen, zelfs in de kleinste details, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die misschien, op enkele onderdelen, niet onderling overeenkomen."* Volgens verzoeker zoekt het CGVS spijkers op laag water. Hij meent dat het CGVS de moeilijkheden die hij wel

degelijk heeft gekend, fout heeft ingeschat. *“Wat ongetwijfeld de mogelijke inconsistentie in zijn verklaringen mee in de hand heeft gewerkt, heeft volgens verzoeker te maken met verwarringen die het gevolg zijn van ongewilde misverstanden of verkeerde communicaties of interpretatie tijdens het tolken door hetzij de tolk, hetzij verzoeker, hetzij de protection officer.”* Hij wijst erop tijdens zijn vluchtweg door de smokkelaar te zijn gedwongen geweest om verdovende middelen (weed et cetera) te nemen, hetgeen volgens hem (latere) verwarringen in zijn verklaringen bij de Belgische asielinstanties in de hand heeft gewerkt. Hij meent dat de dossierbehandelaar zich vergist bij het analyseren van zijn verklaringen, minstens dat zijn verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd. Hij stelt dat het CGVS geen rekening hield met de traumatische ervaringen die hij had opgelopen in Afghanistan. *“Verzoeker was het slachtoffer van een ontvoering door de Taliban. Na zijn ontsnapping, had hij vervolgens zijn familie moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming. Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier. Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende rekening gehouden met dit menselijk aspect.”* Verzoeker wijst erop dat hij momenteel bezig is om via contacten in Afghanistan bijkomende bewijzen te verzamelen die aantonen dat hij wel degelijk het slachtoffer is van doodsb bedreigingen van de taliban. Hij stelt dat in de gegeven omstandigheden zijn verklaringen moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Verder meent verzoeker dat, zelfs als het CGVS meent dat zijn asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie, het CGVS hem de subsidiaire beschermingsstatus had moeten verlenen. Hij stelt dat voor hem persoonlijk een terugkeer naar zijn regio na een langdurige afwezigheid in het buitenland op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf. Hij meent dat zijn persoonlijke situatie in Afghanistan hoe dan ook uitzichtloos is ingeval van terugkeer. Hij vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op onder andere een ontvoering, hetzij een afrekening.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij vreest door de taliban te zullen worden gedood. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden leeftijd, (ii) hij geen zicht biedt op zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België gelet op zijn uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, (iii) zijn familie nog steeds op dezelfde plaats zou wonen ondanks de dreigementen van de taliban en verzoekers beweerde ontsnapping, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn beweerde ontsnapping bij de taliban, (v) hij naliel asiel aan te vragen in de veilige Europese landen die hij op zijn reisweg naar België aandeed, en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoeker stelt dat het CGVS geen of minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden ter plaatse alsook met zijn persoonlijkheid, laat hij na *in concreto* uiteen te zetten waar, hoe of op welke wijze de commissaris-generaal volgens hem geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met welke concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse of met welke aspecten van zijn persoonlijkheid. Bovendien brengt hij geen enkel stuk bij ter staving van zijn blote *post factum*-verklaring dat het begrip "leeftijd" voor hem en voor de meeste Afghanen niet belangrijk zou zijn. Dat verzoeker zijn verklaringen spontaan zou hebben aangepast nadat hij de leeftijdsgegevens die het ziekenhuis hem aanreikten had aanvaard, valt niet te rijmen met het feit dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS zijn geboortedatum zelf niet bij benadering kon opgeven, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog wist te verklaren dat hij was geboren op 31 oktober 1998.

Waar verzoeker wijst op een aantal verklaringen die volgens hem wél correct zijn en aanvoert dat de commissaris-generaal selectief tewerk ging door enkel de voor verzoeker nadelige verklaringen in de bestreden beslissing op te nemen, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Het loutere feit dat verzoeker een aantal verklaringen aflegde die volgens hem wél correct zijn, doet op zich overigens geen afbreuk aan de vele inconsistente en tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde over waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven. De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast als volgt: *"Zo had u bij de DVZ verklaard dat u ongeveer één jaar, tot aan uw vertrek (uit Afghanistan), in het dorp Dashtak (eveneens in het district Mohammad Agha) verbleven zou hebben. Verder zou u, op uw reis naar België slechts één maand in Iran verbleven hebben (zie DVZ Verklaring, pt.10, pt.31). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u dan weer aan dat jullie slechts vijf tot zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan naar Dashtak verhuisd zouden zijn (zie CGVS, p.11). Verder liet u op het CGVS optekenen dat uw hele reis van Afghanistan naar België drie maanden zou geduurd hebben (zie CGVS, p.20). Op de verklaring die u als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) aflegde, gaf u dan weer tot tweemaal toe aan dat u een jaar in Iran verbleef (zie Verklaring NBMV). Bovendien verklaarde u er (op 26 oktober 2015) dat u Afghanistan 14 maanden geleden zouden verlaten hebben (zie Verklaring NBMV), wat uiteraard helemaal anders is dan aqrab of qaws 1394 (in de Gregoriaanse kalender tussen oktober 2015 en december 2015) wat u op het CGVS vertelde (zie CGVS, p.7). Geconfronteerd door het CGVS met deze uiteenlopende verklaringen, bleef u een afdoende uitleg schuldig. U kwam in eerste instantie niet verder dan het ontkennen van uw eerdere verklaringen. Verder weet u deze verschillen aan uw vermoeidheid na de reis en het feit dat de smokkelaar u weed zou hebben gegeven om warm te blijven (zie CGVS, p.25).*

Verder konden ook andere van uw verklaringen over uw reisweg vanuit Afghanistan allerminst overtuigen. Zo verklaarde u via Pakistan te zijn gereisd, maar kon geen enkele plaats waar u daar gepasseerd zou zijn bij naam noemen (zie CGVS, p.20). Voorts liet u ook uiteenlopende verklaringen optekenen over uw smokkelaar en het bedrag dat u betaald zou hebben voor uw reis. Op de DVZ had u immers aangegeven dat uw smokkelaar een Afghaan was en uw vader 5.000 Amerikaanse dollar voor uw reis had betaald (zie DVZ Verklaring, pt.30). Op de verklaring die u als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) aflegde, gaf u dan weer aan dat u de reis zelf zou hebben geregeld en 50.000 afghani (Afghanistan-Iran) en 1.300 Amerikaanse dollar (Iran-België) betaald zou hebben. Op het CGVS verklaarde u dan weer hetzelfde als bij de DVZ. Gevraagd naar een uitleg voor uw uiteenlopende verklaringen, ontkende u alweer uw eerdere verklaringen, en verwees opnieuw naar uw vermoeidheid (zie CGVS, p.21). Dat u echter op het CGVS plots de nationaliteit van de smokkelaar niet meer bleek te kennen, bevestigt eens te meer de inconsistentie in uw verklaringen en het gebrek aan afdoende uitleg daarvoor. Ten slotte legde u geen enkel begin van bewijs neer dat uw verblijf de laatste maanden in Afghanistan, uw verblijf in Iran of uw reisweg ook maar enigszins zou kunnen staven." verzoeker legde voorts ook nog tegenstrijdige verklaringen af over de afkomst van zijn moeder alsook over zijn eigen geboorteplaats. Verzoekers scholingsgraad, noch zijn leeftijd vormen een geldige verschoningsgrond voor zijn gebrekkige verklaringen. Gelet op de Afghaanse context, kan verzoeker, die verklaart tot kort voor zijn vertrek uit Afghanistan naar school te zijn gegaan, bezwaarlijk worden beschouwd als laaggeschoold. Uit het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt bovendien dat verzoeker wel degelijk meerderjarig was ten tijde van deze verklaringen. Gelet op de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde over zijn geboorteplaats, de afkomst van zijn moeder, de plaatsen waar verzoeker voor zijn komst naar Europa verbleef alsook onderweg naar België verhinderen dan ook nog enig geloof te hechten aan verzoekers verklaring dat hij tot in de zomer van 2015 in Afghanistan zou verbleven hebben.

Waar verzoeker aanvoert dat de in de bestreden beslissing vastgestelde verklaringen niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen en op zich niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de

gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder *in concreto* uiteen te zetten waarom deze tegenstrijdigheden volgens hem niet belangrijk zouden zijn of geen afbreuk zouden kunnen doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoeker voorgehouden verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België en zijn asielrelaas zelf wel degelijk een belangrijk element zijn in de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. Verzoekers toelichting dat hij vermoeid was na de reis en dat zijn smokkelaar hem verdovende middelen zou hebben gegeven, vormen geenszins een afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. In de bestreden beslissing wordt immers terecht gewezen op de op verzoekers rustende medewerkingsplicht. Tevens laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten welke van zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS, die volgens hem tot in de kleinste details wél corresponderen, in ruime mate zijn tegenstrijdige verklaringen zouden overstijgen, noch blijkt dit uit het administratief dossier. Ook laat hij na *in concreto* te duiden welke van zijn verklaringen volgens hem door de commissaris-generaal verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd. Waar verzoeker wijst op verwarringen die het gevolg zijn van ongewilde misverstanden of verkeerde communicaties of interpretaties tijdens het tolken door hetzij de tolk, hetzij verzoeker, hetzij de *protection officer*, laat hij nogmaals na *in concreto* te duiden waar of wanneer er van dergelijke verwarringen sprake zou zijn geweest. Verzoeker, noch zijn raadsman maakten eerder geen enkele opmerking aangaande vertaal- of andere communicatieproblemen. Het betreft dan ook niet meer dan een *post factum*-verklaring. Waar verzoeker aanvoert dat hij getraumatiseerd is, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat een medisch/psychologisch/psychiatrisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd zou zijn. Verder dient erop gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde ontvoering en hierop volgende ontsnapping. Waar verzoeker stelt bijkomende bewijzen te verzamelen en deze te gepasten tijde aan het dossier toe te zullen voegen, dient vastgesteld dat verzoeker tot op heden geen enkel bijkomend bewijs heeft bijgebracht.

Waar verzoeker aanvoert dat hij “een grote aandacht” zal trekken van de plaatselijke bevolking na een langdurig verblijf in het buitenland, laat hij opnieuw na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zijn verblijf in het buitenland in zijn hoofde een verhoogd veiligheidsrisico zou betekenen ingeval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Het betreft dan ook opnieuw niet meer dan een blote *post factum*-verklaring waarvan verzoeker nooit eerder melding maakte.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk waar hij voor zijn komst naar België verbleef, noch of hij verbleef in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de

Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde verblijfplaatsen voor zijn komst naar België aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER